

РЕШЕНИЕ

№ 34750

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора
Куман Куманов, като разгледа дело номер **8068** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във
връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“, представлявана от
Председателя на Управителния съвет, подадена чрез процесуален представител по пълномощие
надлежно упълномощен юрисконсулт, против Решение № 2209 от 17.06.2025 г., постановено по
н.а.х.д. № 12774/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменен Електронен фиш
(ЕФ) № [ЕГН] за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна
система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, с който на
„ФОРМУЛА - 2“ ЕООД за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по
пътищата (ЗДвП) на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложено
административно наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева. В касационната жалба
са развити доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение поради постановяването му
в нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 във
връзка с ал. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се изводът на въззивния съд, че
законодателят не е предвидил възможност за ангажиране на административнонаказателна
отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на 189ж от
ЗДвП, като се излагат подробни съображения в този смисъл. Иска се отмяна на обжалвания
съдебен акт и постановяване на друг, с който ЕФ да бъде потвърден.

В съдебно заседание, касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител по

пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба „ФОРМУЛА - 2“ ЕООД, чрез процесуалния му представител по пълномощие адв. И. Ч., в писмен отговор на касационната жалба и в депозирана по делото писмена молба, оспорва жалбата като неоснователна и моли обжалваният съдебен акт да бъде оставен в сила, като постановен при правилно приложение на относимата нормативна уредба. Изложени са съображения, че законодателят е предвидил възможност за издаване на ЕФ само и единствено за нарушения по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Сочи се, че самостоятелно основание за отмяна на процесния електронен фиш представлява непропорционалността на наложена с процесния ЕФ санкция, като моли да бъде съобразено Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по преюдициално дело № С-61/23. Иска се от съда да постанови решение, с което да потвърди като правилно и законосъобразно решението на районния съд. Претендира се присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на касационната жалба. Пледира оспореното решение да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

Административен съд София - град, в настоящия си състав, след като съобрази направените оплаквания и извърши касационна проверка на оспореното решение на Софийски районен съд, установи следното:

Касационната жалба, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийски районен съд е отменил Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, с който на „ФОРМУЛА - 2“ ЕООД за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева. За да постанови този резултат, районният съд е тълкувал приложимите разпоредби на чл. 102, ал. 2 във връзка с чл. 167а, ал. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б и чл. 189, ал. 15 и чл. 189ж, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП, както и на чл. 10, ал. 1, т. 2 и чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата (ЗП). Въз основа на тях е извел правен извод, че, за да бъде издаден електронен фиш за процесното нарушение на нормата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, това трябва да е предвидено в закон. Приел е, че в действащата си редакция, приложима към процесното деяние, законът изрично предвижда издаване на ЕФ само при нарушения по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за такива по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, които са различни като предмет и субект на деянието и след като в конкретния случай е издаден ЕФ, без да е предвидена в закона възможност за това, същият е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

Решението е правилно.

Фактическите положения по случая са установени правилно от въззивния съд въз основа на събраните по делото доказателства. Имуствената отговорност на „ФОРМУЛА - 2“ ЕООД е ангажирана за установено на 22.06.2023 г. в 09:56 ч. нарушение по път А-6 км 60+705, с посока Нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, с ППС ВЛЕКАЧ ВОЛВО ФХ с регистрационен номер [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 19500, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6В, в състав с ремарке с общ брой оси 5 и обща

допустима маса на състава от 50 000, в [община], изразяващо се в движение при посочените обстоятелства с незаплатена изцяло дължима пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, обусловена от липса на валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с устройство № 10191, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-6 км 60+705. Констатираното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 500.00 лв.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено за преминаване по платената пътна мрежа въвеждане на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминатото разстояние: такса за изминатото разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3 от ЗП. Заплащането на тол таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси. Таксата за изминатото разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Съгласно чл. 102, ал. 2 от ЗДвП собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС.

Съгласно чл. 39, ал. 4 от ЗАНН за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалвания минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно, за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, това трябва изрично да е предвидено в ЗДвП. Към датата на твърдяното нарушение в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е предвидена възможност за издаване на ЕФ само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. При посочената правна уредба е правилен изводът на районния съд, че издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение следва да бъде отменен само на това основание. В подкрепа на гореизложеното е и обстоятелството, че редакцията на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е изменена, като вече се предвижда, че „при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“, като изменението е влязло в сила от 13.02.2024 г. (ДВ бр. 13 от 2024 г.), което означава, че към датата на извършване на нарушението не е съществувала възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение поради липсата на изрична норма за това. Следвало е нарушението да бъде санкционирано по общия ред чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение,

контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2).

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлича и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и ал. 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДП. Тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна на процесния ЕФ.

Възприетото съществено процесуално нарушение е в съответствие с преимуществено формираната практика на АССГ и се споделя от настоящия състав.

Касационната инстанция намира за необходимо да посочи, че допълнителен аргумент в подкрепа на извода за незаконосъобразност на ЕФ е постановеното Решение от 21.11.2024 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-61/2023 г., в което е разгледан въпросът за съответствие на националната ни правна уредба и в частност на установените наказания за нарушения на националните разпоредби на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура с принципа за съразмерност на наказанията, регламентиран с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури. По силата на чл. 633 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК решението на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. В мотивите на решението си съдът е извел, че строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, включително и като гарантират реално възпиращ ефект, като същевременно съблюдават общия принцип на пропорционалност. Посоченият принцип изисква не само наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, но и при определянето на наказанието и на размера на глобата или имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая. Съдът изрично е посочил, че чл. 179, алинеи 3 - 3б от ЗДвП предвиждат в случай на нарушение на различни материални разпоредби от този закон глоби и имуществени санкции с фиксиран размер, възлизащ съответно на 300 лв., 1 800 лв. или 2 500 лв., като освен това ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение. Така, при налагане на наказанието сезираният съд не може да вземе

предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане, е фиксиран и не се променя нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на ТОЛ таксата за даден маршрут, т.е. действащата нормативна система от наказания не предвижда никаква възможност за индивидуално определяне на наказанието от националните съдилища, а при тези условия налагането на глоба или на имуществена санкция с фиксиран размер за всяко нарушение на някои предвидени в закона задължения, без да се предвижда различен размер на тази глоба или имуществена санкция в зависимост от тежестта на нарушението, изглежда непропорционално с оглед на целите, посочени в правната уредба на Съюза. По аргумент на тези съображения съдът е приел, че на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътна инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер. Приложената санкционна разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, предвиждаща административно наказание „имуществена санкция“ във фиксиран абсолютно определен размер от 2 500,00 лева, противоречи на принципа на пропорционалност/съразмерност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретните обстоятелства за случая, не дава възможност за преценка на конкретните факти, които обуславят конкретната тежест на нарушението. За всички нарушения от този вид, независимо дали изцяло не е платена таксата или частично, независимо от изминатите километри и конкретната тежест на пътното превозно средство, е предвиден един и същ размер на наказанието, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите от собствениците/ползвателите на превозни средства такси. Налагането на наказание, което не е съобразено с извършеното нарушение, винаги води до неговата отмяна поради нарушение на основни принципи в правото на ЕС.

Ето защо, като е отменил ЕФ, районният съд е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила. При касационната проверка на същото по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК настоящият състав не констатира наличие на някое от отменителните основания по чл. 348 от НПК.

При този изход от спора и според правилата на чл. 143, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН следва да бъде уважено искането на ответника по касация за присъждане на сторените пред настоящата инстанция разноски за адвокатско възнаграждение, доколкото същото е направено своевременно, а по делото са налице категорични доказателства за действителното заплащане на адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция. Предвид изложеното Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да бъде осъдена да заплати на „ФОРМУЛА - 2“ ЕООД разноски по делото в размер на 550.00 за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за настоящото производство. Настоящият касационен състав намира за неоснователно възражението на касатора за прекомерност на разноските, доколкото счита същия за адекватен и справедлив с оглед характера, предмета, сложността, интереса по делото и обема на осъществената правна защита, както и при съобразяване с Решение на СЕС по дело C-438/22 от 25.01.2024 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в и чл.

63д от ЗАНН Административен съд София – град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2209 от 17.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 12774/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ФОРМУЛА - 2“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ПЗ Север, [улица], представлявано от управителя К. Б. Б., сумата от 550,00 (петстотин и петдесет) лева разноски по делото. Решението е ОКОНЧАТЕЛНО.

Председател:

Членове: